

Denise Hunter

Paula's geheim

Een verhaal over wanhopige keuzes en
de moed om door te gaan



PAULA'S GEHEIM

Denise Hunter

Paula's geheim

redrose  roman

© Kok Omniboek – Kampen, 2010
Postbus 5018, 8260 GA Kampen
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Finding Faith*
bij Howard Books, a division of Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas, New
York, NY 10020
© 2006 Denise Hunter

Vertaling: Annet N. Landon-Medendorp
Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagillustratie: Melodie DeWitt, Getty Images/fStop
Bijbelcitaten: naar de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV)
Grafische verzorging: Rem Polanski

ISBN 978 90 5977 531 2
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgesla-
gen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op
enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige an-
dere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval
system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopy-
ing, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.



‘Ik sta klaar!’, riep Paula Landin-Cohen naar haar man David, terwijl ze de sloten van haar koffer dichtklikte.

Uit het huis klonk alleen een bekende stilte.

Ze controleerde of ze haar vliegticket en haar rijbewijs in haar tas had, zeulde daarna de koffer naar beneden langs de wenteltrap en wierp een blik op de ramen aan de voorkant van het huis.

December was Jackson Hole, Wyoming, binnengestormd met een koude, snerpande wind en minstens dertig centimeter sneeuw. Het weer in Chicago zou niet veel beter zijn, maar alleen al de gedachte aan de grote stad gaf haar vleugels, alsof ze er zonder hulp van Delta Airlines heen zou kunnen vliegen. Zoals steeds in de afgelopen maanden verdrong ze de pijnlijke herinnering aan de eerste keer dat ze in die stad was, en ze richtte zich op de toekomst.

Ze zette haar koffer naast de deur en keek op haar horloge. ‘David, we moeten weg.’ Haar stem galmde omhoog naar het gewelfde plafond en door de enorme keuken, maar deze keer kwam er antwoord.

‘Goed’, riep hij. Vanuit het kantoor, dacht ze.

Tja, het was niet de toon waarop ze hoopte, maar in ieder geval zei hij vandaag iets tegen haar.

Ze graaide haar Burberry-jas uit de gangkast en vroeg zich af of ze haar warmste jas ook zou meenemen. Modebewustzijn won het van praktische overwegingen. Ze sloot de kastdeur en hield tegelijkertijd Davids hand tegen.

‘Was er iets?’, vroeg hij.

Ze deed een stap achteruit en negeerde zijn kribbige toon. Ze was niet van plan hem de zaken te laten verpesten. Ze controleerde nogmaals haar tas op haar vliegticket en haar rijbewijs. Ze was overdreven precies, maar ze mocht niets laten misgaan bij deze vlucht. Ze liep de lijst met benodigdheden voor deze week langs. Had ze haar taperecorders ingepakt? Voordat ze in paniek kon raken, herinnerde ze zich dat ze die in haar aktetas had gestopt.

David liep om haar heen in zijn antracietgrijze wollen jas, pakte haar koffer en liep de deur uit.

Paula draaide zich om op de drempel en overzag haar huis. Stofzuigerstrepen liepen over het beige tapijt, evenwijdig door de grote woonkamer, als lijnen op een voetbalveld. Haar sokken van gisteren lagen in twee opvallende hoopjes bij de bank. Ze sloot de deur achter zich.

David zette de koffer achter in de Cadillac Escalade en duwde zijn modieuze bril hoger op zijn neus, in een beweging die haar even vertrouwd was als de geur van haar eigen huis. Zo vertrouwd dat het haar nauwelijks opviel totdat ze een paar dagen weg was. Zes dagen lang zou ze David zijn bril niet omhoog zien schuiven, zijn mannelijke eau de toilette niet ruiken, hem de *Wall Street Journal* niet zien bestuderen.

Hij deed de autodeur voor haar open, en ze glipte naar binnen voordat hij die weer dicht sloeg.

Ondanks hun problemen, ondanks zijn ellenlange beschuldigingen en doodswijgen, wilde ze niet op deze manier afscheid nemen. Niet nu, nu ze het geweldigste avontuur van haar leven ging beginnen. Ze wilde iemand hebben om dat mee te delen. Iemand die blij was voor haar. Iemand thuis die haar aanmoedigde. Zeker weten dat haar familie dat niet deed.

David gleed achter het stuur en startte de auto. Zijn beweging-

gen waren zeker en precies. De bewegingen van iedere andere man zouden zijn woede verraden, maar dat was bij David niet het geval.

‘Nou,’ zei ze, ‘het huis zal van de week in ieder geval opgeruimd blijven.’ Ze zei het met een sprankje humor, in de hoop hem uit zijn vervelende humeur te halen. Ze hield haar hoofd ietsje schuin zodat ze hem vanuit haar ooghoek kon zien. Toen zijn gezicht niets verraadde, vroeg ze zich bijna af of ze de woorden wel hardop uitgesproken had.

Paula keek recht voor zich uit en starde uit haar raam. Ze vond het best als David alles zo wilde laten. Ze kon dit wel alleen aan. Ze was een volwassen vrouw.

Ze reden langs Snow King Avenue in de richting van Snow King Resort. Een paar enthousiaste skiërs gleden al langs de hellingen op deze rustige zondagochtend.

Ze raadpleegde haar horloge nog eens. Haar ouders zouden nu opstaan om naar de kerk te gaan. Haar moeder zou water opzetten voor die smakeloze kop oploskoffie. Hanna en oma zouden ontbijt klaarmaken voor de gasten van hun pension Higher Grounds Mountain Lodge, en Micah zou bezig zijn de vijf centimeter sneeuw die vannacht gevallen was, weg te schuiven. Natalie zou druk bezig zijn het ontbijt klaar te maken voor Taylor en Alex, nadat ze ongetwijfeld een slapeloze nacht had gehad met haar geadopteerde pasgeboren baby Grace. Paula’s ingewanden krompen ineen bij die gedachte.

Ze tuurde door de voorruit, naar Cache Street, de weg die haar hiervandaan zou leiden. Ze schoten goed op. Blijkbaar waren alle toeristen ’s avonds nog laat aan de drank geweest en lagen ze nu nog in bed.

Terwijl ze voorbij het bord reden dat het einde van de bebouwde kom van Jackson Hole aangaf, had Paula bijna verwacht luidruchtig trompetgeschal te horen. Haar hele leven wachtte ze er al op te kunnen ontsnappen uit dit ellendige afgelegen gehucht, en vandaag markeerde het begin van deze droom. Maar er klonken geen feesttrompetten. Stond de radio maar aan, zodat ze niet het gevoel zou hebben in deze stilte te stikken. Ze dacht diep

na wat ze zou kunnen zeggen, terwijl ze normaal gesproken toch gemakkelijk en perfect uit haar woorden kwam.

‘Je kleren zijn morgen om vijf uur klaar bij de stomerij’, zei ze. Het klonk tam, zelfs onnodig, omdat David heel goed wist wanneer zijn kleren klaar zouden zijn. Ze had het in ieder geval geprobeerd.

Maar hij zat versteend als een ijsberg naast haar. Kon hij niet ten minste iets grommen? Zelfs toen ze twee dagen geleden met haar ontkrulde bruine lokken thuisgekomen was, had hij haar niet eens aangekeken. Het zou hem vroeger ongetwijfeld dwarsgezeten hebben dat ze haar natuurlijke bruine krullen steil had laten maken. Nu vroeg ze zich, gelet op zijn rechte schouders, af of hij ooit nog zou ontdooien.

Dit is Paula Landin-Cohen, met een reportage vanuit een terreinwagen waarin een man bezig is zijn vrouw te bevriezen door de koude luchtstroom die door zijn lichaam wordt afgegeven. In het nieuws van elf uur brengen we u meer details over dit onderwerp.

Ze reden langs het natuurreservaat voor elanden, maar het enige wat Paula kon zien, waren uitgestrekte sneeuwgebieden achter het hek. Ze keek weer op haar horloge.

‘Je hebt alle tijd’, zei David.

Ze wist niet of ze dankbaar moest zijn voor de eerste woorden die hij uit zichzelf sprak, of gepikeerd door zijn toon. Ze besloot tot het laatste. Hij had haar maanden achtereen alleen maar afgesnauwd, en waarom? Zij was onschuldig, en hij was te koppig om dat toe te geven.

‘Weet je, David, we zijn getrouwd. Het kan geen kwaad iets aardiger te zijn.’

Er trilde een zenuw in zijn kaak. ‘Getrouwde mensen leven niet ieder aan een andere kant van het land.’

Alsof hem dat iets kon schelen. ‘Het is maar tijdelijk.’ Haar laatste woorden galmden door de auto als een echo door een ravijn. Ze praatten tenminste. Nou ja, ze hadden een woordenwisseling, maar dat was beter dan die stilte.

‘Niet als jij je *droombaan* krijgt.’

Als er sarcasme in een woord kon liggen, dan zeker in dit

woord. En het raakte haar. Haar huid begon te jeuken onder haar jas, en ze voelde zich alsof haar temperatuur tien graden omhooggeschoten was. ‘Wat maakt jou dat uit? Je hebt me al maanden hooghartig doodgezwegen. Nu sta ik je niet meer in de weg. Je hebt geen last meer van mijn natte badhanddoek of mijn afwas. Je kunt in je steriele huis wonen en het net zo inrichten als je zelf wilt.’

Hij had niet het recht haar deze kans te ontnemen of haar schuldig te doen voelen dat ze wegging. Hij had beslissingen genomen zonder haar toestemming. Waarom zou zij toestemming van hem nodig hebben?

Hij stuurde zijn auto het vliegveld op, en ze besepte dat de zaken lagen zoals ze lagen. Ze gingen als vijanden uit elkaar in de belangrijkste week van haar leven. Waarom had ze zich voorgesteld dat ze hem maandagavond vanuit Chicago zou bellen om hem alles te vertellen wat er gebeurd was? Ze had geen reden om naar huis te bellen. Ze zou morgen na werktijd naar haar appartement gaan en alleen begroet worden door stilte.

David parkeerde zijn auto naast het gebouw en stapte uit.

Paula wachtte op het trottoir terwijl hij de koffer eruit tilde en naast haar voeten zette.

Hij ging rechtop staan en voor de eerste keer in weken keek hij haar recht in de ogen. Met hun gezichten naar elkaar toe stonden ze dicht bij elkaar dan ze ooit gedaan hadden sinds de dag dat alles veranderd was. Had hij spijt van zijn barse toon?

Hun ademhaling vormde kleine wolkjes, die zich ineestremgelden in een dans die intiemer was dan alles wat ze in lange tijd samen gedaan hadden. Opeens herinnerde ze zich hun eerste kus ...

Het was hun derde afspraakje. Ze leerde hem skiën bij Snow King, leerde hem hoe hij door de sneeuw moest glijden om zijn snelheid onder controle te houden, en toen kruisten de uiteinden van zijn ski's zich, en viel hij om. Zij kwam schuivend tot stilstand en lachte. Ze hadden de hele dag gelachen. Maar toen ze zag dat hij niet bewoog, was het lachen haar vergaan.

‘David?’ Ze stapte zijwaarts naar hem toe, schopte haar ski’s af en knielde neer.

Hij haalde naar haar uit en trok haar plotseling boven op zich. Ingepakt in al zijn kleding voelde hij onder haar aan als een grote, knuffelige teddybeer. Pretlichtjes glinsterden in zijn ogen.

‘Dat was niet aardig’, zei ze.

‘Maar het werkte wel.’ Zijn bril stond wat scheef.

De kriebel in Paula’s maag voelde goed en prettig.

Terwijl zijn glimlach wegsmolt, had de blik in zijn ogen alle sneeuw om hen heen kunnen smelten.

Ze werd helemaal warm ondanks de kou. Hun winteradem smolt samen. Hij nam haar gezicht in zijn handen en trok haar naar zich toe totdat hun lippen elkaar raakten.

‘Je kunt vast wel een kruier vinden om je verder te helpen.’ De koude toon verstoorde op ruwe wijze haar herinnering. ‘Of misschien kun je een of andere vent versieren die het voor je wil dragen.’

Zijn woorden griedden haar diep. Hij vergiste zich zo in haar. Zag alles zo verkeerd. Wanneer zou hij haar geloven? Wat moest ze doen om te bewijzen dat het niet waar was? Door hem voelde ze zich op een of andere manier schuldig, als een klein meisje in het kantoor van de bovenmeester.

Ja, zijn woorden deden pijn, maar ze liet er niets van merken. Het maakte niet eens uit, want David liep weg.

Liep naar zijn kant van de terreinwagen.

Stapte in.

Reed weg.

Paula pakte haar koffer op en liep naar de ingang van het vliegveld.

Klaar is Kees.



‘Wat kunt u ons vertellen over de nieuwe traumavleugel, meneer Boccardi? Wat heeft de bevolking van Chicago aan die nieuwe afdeling?’

Paula keek naar Darrick Wilmington, die de microfoon voor de directeur van Chicago General Hospital neerzette. Ze zou willen dat ze ergens anders was. Waarom moest ze juist hiernaartoe op haar eerste werkdag? Ze probeerde zich te concentreren op het antwoord van de man, maar haar hart begon sneller te kloppen, en haar ademhaling versnelde om het bij te houden. Haar hartslag ging als een razende tekeer. Of niet? Ze legde twee vingers tegen haar hals. Ja, als een razende. En bonsde. Wat was er mis met haar?

Ze moest hier weg.

Ze keek de kamer rond. Steve, de cameraman, en Darrick waren helemaal op meneer Boccardi gericht. Misschien kon ze ertussenuit knijpen.

Een moment later besepte ze: niks *misschien*. Ze moest hier weg.

Ze glipte de kamer uit en wandelde door de lange, steriele hal. Haar hakjes klikten bij iedere stap. Ze hapte naar adem en blies uit door haar mond. Een verpleegkundige kwam langs, en Paula

vroeg zich af of de vrouw kon zien dat er iets vreselijk mis was. In ieder geval voelde het zo. Had ze hulp nodig?

Ze bleef staan naast een koffieautomaat en verborg zichzelf er half achter.

Beheers je, Paula. Gewoon ademhalen. Alles komt goed.

Had ze een of andere reactie vanwege de slechte herinneringen die dit gebouw bij haar opriepen? Een paniekaanval vanwege de stress die haar nieuwe baan met zich meebracht?

Haar handen trilden toen ze die dichtkneep. Ze dwong zichzelf kalm te worden. Eindelijk begonnen haar hartslag en haar ademhaling rustiger te worden. Haar gedachten hielden op te malen. Ze sloot haar ogen en leunde tegen de muur. Wat het ook geweest was, ze hoopte dat het niet nog eens zou gebeuren. Ze moest zichzelf tot kalmte dwingen voordat ze weer naar de studio ging.

Ze graaide in haar tas, haalde er wat muntstukken uit en gooide die in de automaat. Toen de muntstukken uitgerinkeld waren, drukte ze op de knop cafeïnevrij. Er viel een bekertje omlaag, dat gevuld werd met koffie, waarvan ze hoopte dat die te drinken was. Ze had de cafeïne niet nodig. Integendeel, als ze al iets nodig had, was het een kalmeringsmiddel. Ze keek om zich heen en bedacht dat ze op de juiste plek was om zo'n middel te bemachtigen.

Ze dronk uit het bekertje en snoof de sterke geur op. Ze hing haar tas weer over haar schouder en liep terug door de hal. Toen ze het kantoor bereikt had waar Darrick bezig was het interview te houden, vond ze de deur gesloten. Ze wilde niet storen, liep de deur voorbij en ging de hoek om naar een kleine wachtkamer.

Ze ging tegenover een vrouw zitten die gekleed was in een kakikleurige broek en een vaaloranje trui waardoor haar blanke huid er geel uitzag.

Het was vandaag een opwindende, leerzame ervaring geweest. Ter plekke reportages maken was heel iets anders dan wat ze deed bij de WKEV-studio in Jackson Hole. Er was hier iedere dag echt nieuws te melden. Ze deden verslag van een ongeluk op de snelweg dat twee levens geëist had en van de beroving van een

supermarkt. Ze was leergierig en hoopte dat ze er maandag klaar voor zou zijn; dan zou ze op zichzelf aangewezen zijn.

‘Hebt u ook een afspraak met de heer Boccardi?’ De stem kwam van de vrouw tegenover haar.

Paula schraapte haar keel. ‘Ik werk voor het nieuwsteam dat hem nu interviewt.’

‘O.’ De vrouw verfrommelde het hengsel van haar zwarte tas. ‘Mijn man en ik hebben een afspraak met hem, en ik vroeg me af of er een rij wachtenden was.’ Haar lippen krulden omhoog in de mondhoeken. Tenminste, Paula dacht dat ze krulden, maar mischien was het een zenuwtrekje.

‘Gaat het een beetje?’ Paula wist niet waarom ze dat vroeg. Mischien was het de mengeling van verdriet en spanning die in de ogen van de vrouw lag. Na de gebeurtenis van een paar minuten geleden was ze door de spanning nogal geneigd tot medelijden.

De vrouw haalde onregelmatig adem. ‘Alleen maar zenuwachtig. Dit is een belangrijke afspraak. Ik hoop dat het goed gaat.’

‘Meneer Boccardi is een aardige man. Ik weet zeker dat het prima zal gaan.’

De vrouw knikte. ‘U hebt zulk prachtig kastanjebruin haar.’

‘Dank u. Dat is een erfenis van mijn Ierse voorouders.’ Paula was blij dat het gesprekje haar afleidde. Bovendien leek de vrouw iemand nodig te hebben die haar kon afleiden van de komende afspraak.

‘Hebben ze het bijbehorende temperament ook doorgegeven?’ De vrouw glimlachte.

‘Mijn man zou zeggen van wel.’ Paula glimlachte terug.

De kantoordeur ging open, en Darrick en Steve liepen weg.

Paula stond op. ‘Het was fijn even met u te praten. Succes met uw afspraak.’

De vrouw bedankte haar, waarna Paula zich bij de twee mannen voegde. Ze pakten hun jassen van de stoel waarop die lagen en trokken ze aan.

‘Klaar om terug te gaan naar de studio?’, vroeg Darrick.

Paula stemde ermee in en volgde de mannen door het gebouw. Het ziekenhuisluchtje drong haar neusgaten binnen en

deed haar maag draaien. Ze wilde hier nooit meer heen. Sommige herinneringen konden beter voor altijd begraven blijven.

Toen de koude lucht tegen haar gezicht sloeg, haalde ze diep adem, alsof dat de scherpe lucht uit haar longen kon zuiveren. Paula wilde haar ervaring in het ziekenhuis snel vergeten en bedolf Darrick onder allerlei vragen onderweg terug naar de studio. Toen ze aankwamen, belegde Miles Harding, de producer, een vergadering in de bestuurskamer. Eindelijk had ze de kans om privé met Miles te praten, en ze bedankte hem voor het Kaaps viooltje en het aardige welkomstbriefje die ze de dag tevoren bij aankomst naast haar voordeur aangetroffen had.

Toen ze uitgepraat waren, ging Paula zitten aan de lange tafel, die niet echt rechthoekig was, maar ook niet precies ovaal. Darrick stelde de vrouw en de man tegenover haar voor als Roxy en Jaron, de weekendnieuwslezers van de studio. Cindy, de assistente van Miles, die ze al eerder ontmoet had, was er ook bij.

Tegenover haar aan de muur hing een collage van zwart-witfoto's van Walter Cronkite, Edward R. Murrow, Charles Kuralt en een paar mannen die Paula niet herkende. Onder de collage hing een ingelijst citaat, in passe-partout, toegeschreven aan Cronkite:

Onze taak is alleen maar een spiegel op te houden – om het publiek te zeggen en te laten zien wat er gebeurd is; en dan is het aan de mensen te beslissen of ze vertrouwen hebben in hun leiders of regering. Wij zijn trouw aan onze roeping de waarheid te spreken.

Paula wierp een blik op de mensen om de tafel en vroeg zich af waar de vergadering over ging. Twee verslaggevers en twee nieuwslezers. Op dat moment liep net Max Pierson binnen, samen met Miles.

‘Iedereen bedankt voor jullie komst.’ Miles ging aan het hoofd van de tafel zitten, en Max ging naast hem zitten. ‘Paula, dit is Max Pierson, onze nieuwslezer van het avondjournaal. Max, Paula Landin-Cohen, onze slimme, nieuwe verslaggever.’

Paula nam de uitgestoken hand van Max aan en waardeerde

zijn stevige handdruk. Hij had meer rimpels dan op de televisie te zien waren, maar dat was normaal.

‘Sommigen van jullie hebben misschien al begrepen waarom jullie hier zijn,’ zei Miles, ‘maar ik heb nieuws dat voor jullie allemaal gevolgen heeft. En heel ernstige gevolgen voor één van jullie. Max?’

Max leunde met zijn ellebogen op tafel. Zijn blik ging langs ieder persoonlijk. ‘Nou, mensen, ik werk al heel lang in deze bedrijfstak. Langer dan sommigen van jullie leven.’ Hij keek speciaal naar Jaron, en iedereen glimlachte, terwijl Jaron zijn schouders ophaalde.

‘Nieuws zit in mijn bloed, en ook in dat van jullie. Dat weet ik’, vervolgde Max. ‘Maar de tijd is gekomen – in ieder geval volgens mijn vrouw – dat ik afscheid moet nemen van mijn werk.’

Het was geen verrassing. Max was de pensioengerechtigde leeftijd al voorbij, en de meeste studio’s zouden zijn plek al veel eerder aan een jonger, nieuwer iemand gegeven hebben. Zelfs Paula had zich wel zorgen gemaakt over het feit dat haar eigen jeugdige uitstraling vervaagde in een wereld waarin mannen ‘gedistingeerd’ werden en vrouwen ‘verouderden’. Maar ze kon er niets aan doen. Ze was opgewonden over de mogelijkheid die haar nu misschien geboden werd.

‘Ik zie nu al jullie ogen stralen, zoals van kinderen op pakjesavond’, zei Miles. ‘Maar het is duidelijk dat we hier over één vacature praten. En Max blijft nog tot eind maart bij ons. Dus we hebben nog even tijd.’

Paula’s gedachten flitsten wild heen en weer. Had zij een kans op die baan als nieuwslezer? Ze was hier alleen maar als tijdelijk vervangster voor een zieke verslaggever. Maar zou Miles haar in overweging nemen? Vast wel, anders zou zij niet in deze vergaderruimte zitten.

‘Er zitten bijna vier maanden tussen nu en dan, en omstreeks maart moet ik een belangrijke beslissing nemen. Ik twijfel er niet aan dat ieder van jullie de taak aankan. De vraag is wie de beste persoon is voor die taak. Wie is het meest ambitieus voor die baan? Je hebt drie maanden om me dat te laten zien.’

Paula voelde verlangen en ambitie aan zich trekken. Alle ambitie die haar gemotiveerd had om af te studeren in de journalistiek, een vooraanstaande positie bij WKEV, en nu een tijdelijke baan in Chicago. Dit was haar kans op haar droombaan. Ze herinnerde zich dat David haar dat woord de dag tevoren toegesnauwd had. Waarom begreep hij het niet? Hij was zelf ook bezig zijn dromen na te jagen. Hoe kon hij haar die kans ontzeggen?

Iedereen ging staan en feliciteerde Max met zijn pensionering. Maar Paula wist dat vier mensen in die ruimte maar aan één ding dachten: de prestigieuze positie van nieuwslezer zelf te bemachtigen.

Linn Caldwell staaide over het bureau heen naar mevrouw Lipinski. Haar gedachten tolden in haar hoofd.

‘En dus, beste meid, hoewel ik het vreselijk vind, kan ik er echt niets aan doen.’

Buiten de kantoordeur was een klant die haar kind fluisterend vermaande omdat het door de boekwinkel rende.

‘Misschien kunt u me alleen wat minder uren geven.’ Linn had spijt van haar woorden toen ze zag hoe de ooghoeken van mevrouw Lipinski neertrokken. Maar dit was de baan waarop ze gerekend had toen ze naar Chicago verhuisde. En het was hier niet goedkoop wonen, zelfs niet als je een flatje deelde.

‘Lieverd, geloof me, ik heb goed naar de cijfers gekeken, maar ik zou je niet genoeg uren kunnen geven om jezelf te onderhouden.’ De vrouw legde haar gerimpelde hand op Linns arm. ‘Het spijt me heel erg, Linn. Als ik het eerder had geweten, zou ik het je gezegd hebben, maar ...’ Ze schudde haar hoofd en trok haar ronde schouders op.

‘Ik begrijp het.’ Ze zou niet huilen. Niet huilen. Ze had wel erger meegemaakt dan dit, en God zou haar helpen een andere baan te vinden, toch? Had Hij niet gezorgd voor haar beurs, haar flatje, en ... Grace? Haar hand ging over haar buik om de kramp weg te wrijven die begon op te komen.

‘Mevrouw Lipinski.’ Een werknemster stak haar hoofd om

het hoekje. 'Er is een klant die vraagt naar een bestelling die ik niet kan vinden. Het systeem heeft weer eens kuren.'

'Kom er zo aan.' Mevrouw Lipinski gaf een kneepje in Linns arm. 'Ik moet hierachteraan.'

Linn pakte haar tas en jas en verliet het kantoortje; haar hoofd tolde. Toen ze de Book Nook uit liep, sloeg de kille decemberlucht haar in het gezicht, net als de werkelijkheid dat enkele ogenblikken geleden had gedaan.

Charlotte zou door het lint gaan als Linn haar deel van de huur niet zou kunnen betalen. Ze zouden de eindjes nauwelijks aan elkaar geknoopt kunnen hebben met het salaris dat ze zou verdienen bij de Book Nook. Linn had een parttimebaantje nodig, en snel. Als haar beurs kost en inwoning gedekt had, zou ze gemakkelijk bij de meeste andere studenten in de studentenflat van Loyola University hebben kunnen wonen. Maar omdat ze het eerste semester gemist had, kon dat nu niet.

Ze dacht aan wat ze in Jackson Hole had achtergelaten en dat trok aan haar. Nee. Ze kon niet teruggaan. Dat zou niet eerlijk zijn tegenover iedereen. En ze zou beslist haar beurs niet opgeven, zelfs al moest ze op straat wonen. Ze huiverde en dook wat dieper in haar jas.

Zelfs 's avonds leek Chicago licht, stralend door de tl- en neon-etalageverlichtingen. Ze slenterde over het trottoir langs het bushokje omdat ze wist dat het nog even zou duren voor de bus zou komen. Ze zou willen dat Charlotte even gewacht had nadat ze haar had afgezet. Natuurlijk had geen van beiden kunnen weten hoe kort haar afspraak met mevrouw Lipinski zou zijn.

Verderop verlichtte een Java Joe-uitgangbord de hemel. Impulsief draaide ze zich om en ging ze naar binnen. De warmte raakte haar koude huid aan als een welkomsomhelzing. De ruimte zat tjokvol studenten. Waarschijnlijk studenten van wie de ouders hun collegegeld, boeken en kamer betaalden, met daarbovenop nog wat zakgeld. Haar vader mocht blij zijn als hij zijn eigen rekeningen kon betalen, laat staan die van haar. Als ze al contact met elkaar hadden. Wat niet zo was.

Linn sloot zich aan bij de rij en bedacht waar ze zou kunnen

solliciteren. Er was een restaurant vlak bij haar flatje, maar ze kon zich niet herinneren dat ze een bordje had gezien met ‘personeel gezocht’.

De rij vorderde, en zij volgde. Misschien had de universiteit personeel nodig voor de kantine of zo.

Ze zuchtte. Waarschijnlijk niet. Het eerste semester was bijna voorbij, en jongelui die baantjes nodig hadden, hadden die al wel in september gekregen, net als zijzelf gedaan zou hebben als ze niet ...

Daar hoefde ze nu niet aan te denken. Ze had nauwelijks een maand voordat haar eerste studiese­mester begon, en ze had dringend een baantje nodig.

Ze zou vanavond een krant kopen en de vacatures nakijken. Had deze koffiehoek een krantenbak buiten staan? Ze draaide zich om en keek langs de rij die achter haar ontstaan was. Er stonden drie bakken buiten de deur. Ze greep in haar tas en graaide naar haar portemonnee. Zakdoekjes, lippenstift, rooster, pennen ... waar was die? Toen herinnerde ze zich dat ze die er thuis uit had gehaald voordat ze naar de Book Nook ging. Ze moest hem daar hebben laten liggen.

‘Wat wilt u bestellen?’

Ze keek snel op en zag de jongen achter de balie. Een leuke knul, zijn wenkbrauwen vragend opgetrokken.

‘Eh ...’ Ze keek over haar schouder, zich pijnlijk bewust van de rij studenten die achter haar stond. ‘Ik heb mijn portemonnee thuis laten liggen’, zei ze zo zachtjes als ze kon.

Niet dat daar veel in zat, trouwens.

De rumoerige ruimte slokte haar woorden op.

‘Wat?’ De jongen liet nog steeds zijn aardige, behulpzame glimlach zien.

‘Laat maar zitten. Ik ben mijn geld vergeten ...’

Ze deed een stap opzij, en het meisje achter haar nam haar plaats vooraan in de rij in.

‘Wacht.’ Hij wenkte met zijn vinger.

Ze wist niet zeker of het zijn vingerbeweging was of de diepe blik in zijn ogen die haar terug naar de balie trok. Het

meisje dat haar plaats ingenomen had, deed schoorvoetend een stapje terug.

‘Magenta hier heeft een verkeerd drankje klaargemaakt.’ Hij wees naar een meisje met roze haar die een shot espresso in een grote beker gooide. ‘Houd je van mokka?’

Linns hoofd knikte ja.

Het meisje achter haar snoof afkeurend.

‘Nou, eh, laat maar zitten. Ik moet maar gaan.’ Linn draaide zich om en liep weg. Haar gezicht gloeide, hoewel haar huid koud aanvoelde. Hoe had ze zo stom kunnen zijn haar portemonnee thuis te laten liggen? Ze had niet eens genoeg om een krant te betalen.

Een andere gedachte flitste door haar heen. Hoe moest ze de bus betalen?

Ze liep het café uit en leunde tegen de stenen muur. Haar adem vormde stoomwolkjes voor haar gezicht. Wat was ze een oen. Hoe moest ze nu thuiskomen? Charlotte was op haar werk, en de enige andere persoon die ze ontmoet had in de paar korte dagen dat ze in de stad was, was mevrouw Lipinski. En die werkte ook. Moest ze proberen naar huis te lopen?

Angst greep Linn aan toen ze naar het verlichte trottoir keek. Dit was niet Jackson Hole, dit was Chicago. En haar flatje was minstens zes kilometer verderop ... misschien wel verder. Ze was nooit goed geweest in afstanden schatten. Ze hield haar horloge in het licht dat uit het raam van het café scheen. Het was tegen negenen. Ze schatte in hoelang het zou duren als ze naar huis liep. Moest ze het doen? Veel keuze had ze niet.

‘Neem me niet kwalijk.’

De leuke knul van achter de balie stond half binnen en half buiten de deur. Hij reikte haar een wegwerpbeker aan.

Ze ging rechtop staan en voelde dat haar haar aan de stenen muur achter haar bleef haken. ‘Hoi.’

‘Ik moet het weggooien als jij het niet neemt.’

Ze kon de mokka evenmin weerstaan als zijn glimlach. ‘Bedankt.’ De beker voelde warm aan tegen haar koude vingers.

‘Wil je binnenkomen om je te warmen?’

Ze dacht aan de lange wandeling die ze voor de boeg had en bedacht dat het steeds later werd. ‘Nou nee, ik moet gaan.’

‘Goed. Nou, kom nog maar eens kijken.’ Hij was de winkel binnen voordat ze antwoord kon geven. En dat was maar goed ook, want ze wist vrij zeker dat ze haar gezicht daar voorlopig niet opnieuw wilde vertonen.

Ze duwde zich van de muur af en begon aan de lange wandeling naar huis. De mokka gleed troostend warm door haar keel. Ze kon morgenochtend een krant halen en beginnen met solliciteren. Ze had geluk dat het nog langer dan een maand duurde voordat de school begon, en dus kon ze de hele tijd besteden aan het vinden van werk. Natuurlijk was ze Charlotte al de eerste maand huur schuldig, en ze had nog maar vierenvijftig dollar over.

Ze zou een baantje als serveerster moeten zoeken. Ze had ervaring in dat werk bij Bubba’s Bar-B-Que in Jackson Hole, en in restaurants was het altijd ’s avonds en in de weekenden druk, en dan was zij beschikbaar.

Ze had ongeveer drie kilometer gelopen toen ze merkte dat er nauwelijks lantaarnpalen langs het trottoir stonden. Was dit wel de goede straat? Toen Charlotte haar naar de Book Nook gereden had, had ze niet goed opgelet. Moest ze nu bij deze straat afslaan of bij de volgende?

Ze besloot naar de volgende te lopen. Ze kon zich niet herinneren dat het gebied een woonwijk was. Had er geen benzine-station of zo op de hoek gestaan? Ze wachtte totdat een auto voorbij was, stak toen de straat over en liep verder, terwijl ze het laatste slokje van haar koud geworden mokka nam.

Bij de volgende hoek stopte ze en tuurde ze de straat in. Er stonden evenveel huizen als in de vorige. Een woonwijk, en donker. Zou ze die in gaan of doorlopen? Waarom had ze Charlotte niet gebeld vanuit het café om de weg te vragen?

Linn sloot haar ogen en liet een zucht ontsnappen. Haar neus was gevoelloos geworden, en haar vingers nog erger. Drie dagen in Chicago en ze was al verdwaald. Geen goed begin van een stralende toekomst.

Mensen in auto’s zoemden voorbij zonder zelfs maar naar haar

te kijken. Ze bedacht steeds hoe anders het was dan Jackson Hole, waar je nergens heen kon zonder een bekende tegen te komen.

Ze wist dat ze een beslissing moest nemen. Ze kon niet eeuwig op die straathoek blijven staan.

Een auto kwam langzaam de bocht om, een opvallende sportwagen, vol jongens. Een van hen glimlachte naar haar toen ze langsreden, en moest toen het raampje open gedaan hebben. Ze kon horen dat ze haar achternariepen terwijl ze wegreden.

Toen ze de straat overstak, begonnen haar voeten in een sneller ritme te lopen. Zouden die jongens een rondje rijden en terugkomen? Ze wilde daar uit de buurt zijn als ze dat zouden doen. De lantaarnpalen stonden nu nog verder uit elkaar, en de gebouwen waren nu voornamelijk flats en dichte winkels. Haar voeten bonsden ritmisch over de stoep. Wat moest ze nu doen? Ze moest iemand vragen hoe ze naar haar straat moest komen, maar aan wie?

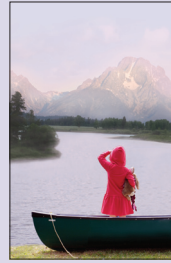
Achter haar begon een auto langzamer te rijden. Ze liep naar de verste kant van de stoep en versnelde haar pas. Waren die jongens teruggekomen?

Help me, God.

Het plaatselijke nieuws van de krant had haar alles verteld wat ze moest weten over de veiligheid in Chicago.

De auto ging langzaam naast haar rijden en maakte kleine plofgeluidjes doordat de banden over los grind reden. Toen hoorde ze het mechanische geluid van een raampje dat opengleed.

inspiratie en ontspanning
voor elk moment



Denise Hunter ♦ PAULA'S GEHEIM

Slotdeel van de New Heights serie

Paula is journaliste in het gehucht Jackson Hole, waar ze zich niet echt thuisvoelt. Als een van haar verhalen landelijk nieuws wordt, krijgt ze een droomaanbod: een baan als tv-reporter in Chicago! Ze hoeft er niet lang over te dubben en neemt de baan aan. Tegelijkertijd wordt haar man David eigenaar van een makelaarskantoor – in Jackson Hole.

Terwijl Paula naar Chicago vertrekt om haar droom waar te maken, stort alles om haar heen in. Haar huwelijk dreigt uit elkaar te vallen, een jaloerse collega heeft het op haar baan voorzien en dan wordt ze ook nog geconfronteerd met haar verleden. Paula moet leren zichzelf te vergeven en eerlijk te zijn tegen haar geliefden. Maar dat valt niet mee als de waarheid zo afschuwelijk is.

Denise Hunter woont met haar man en drie zonen in Indiana, in het noorden van de Verenigde Staten. Eerder verschenen in deze serie *Hanna's bestemming* en *Natalies nieuwe begin*.

NUR 302

ISBN 978-90-5977-531-2

